

DESIRE®

A romantic couple embracing in a doorway. The woman, Cat Schieldová, has long dark hair and is wearing a yellow dress. The man is wearing a white shirt and a dark blazer. They are standing in a doorway with arched windows in the background.

Cat Schieldová
Svůdné tajemství

CAT SCHIELDOVÁ

SVŮDNÉ TAJEMSTVÍ

PŘEKLAD

JULIE FLEMINGOVÁ

Milá čtenářko,

jsem si jistý, že se Vám už taky stalo, že jste někoho poznala v určité době, či situaci a pěkně jste si ho zaškatulkovala. Ano, k tomu máme sklon všichni. I hrdinka příběhu Nenapravitelný sukničkář pohlíží na charismatického hokejistu Jareda skrze prsty kvůli dávnému nevydařenému setkání. A hrdina povídky Svůdné tajemství se dlouho nedokáže zbavit předsudků vůči půvabné dobrovolnici Lie, protože je prostě jiná... Dokonce i April v romanci Sami v divočině má svého idola už od střední školy zaškatulkovaného jako partnera nevhodného pro vážnější vztah. Naštěstí nikomu nelze upřít právo na vývoj. Dokonce i sukničkář se může změnit a zapřísáhlý starý mládenec zatouží po rodinném krbu. Nikdo není ztracený případ a změnit se může každý. Tak bych mohl ve zkratce charakterizovat říjnové tituly. Věřím, že Vás potěší a strávíte s nimi příjemné chvíle.

S láskou

Váš Harlequin

Cat Schieldová

SVŮDNÉ TAJEMSTVÍ

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Seductive Secrets

První vydání:
Harlequin Books, 2019

Překlad:
Julie Flemingová

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyřhová

© 2019 by Cat Schield
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2020
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Desire DUO jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.
02–516 Warszawa, ul. Starościńska 1B lokal 24–25

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

ISBN 978-83-276-5283-6 (EPUB)
ISBN 978-83-276-5284-3 (MOBI)
ISBN 978-83-276-5285-0 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Paul Watts nastoupil v nemocnici do výtahu a stiskl tlačítko čtvrtého patra větší silou, než bylo nutné. Za dvě hodiny bude muset odjet z Charlestonu na týdenní konferenci o kybernetické bezpečnosti. Instinkt mu napovídal, že je to chyba. Zdravotní stav jeho pětáosmdesátiletého dědečka se nezlepšoval. Gradyho hospitalizovali před šesti dny s mozkovým edémem, což byla komplikace, která vyvstala po mrtvici, kterou prodělal před třemi měsíci. Od té doby měl obtíže s mluvením a levou stranu těla měl paralyzovanou. Po téhle poslední komplikaci se rodina obávala, že dědeček už dlouho žít nebude. Proto si Paul svou cestu na konferenci rozmýšlel.

Přestože se patriarchovi rodiny Wattsových dostávalo té nejlepší lékařské péče, nezotavoval se. Zpočátku se lékaři a fyzioterapeuti domnívali, že je pravděpodobné, že se zcela zotaví, a to díky jeho excelentnímu zdraví před mrtvicí i díky jeho nezlomné vůli. Jenže se neuzdravoval. Ani nebojoval. Mrtvice Gradyho Wattse zcela zlomila.

Přestože z funkce ředitele rodinné přepravní společnosti odstoupil už před deseti lety a předal vedení firmy Paulovu otci, dál zůstal předsedou v radě společnosti. Nezpomalil, a dokonce i v důchodu zastával funkci předsedy v mnoha organizacích a vedl aktivní společenský život.

Paul byl zvyklý na dědečkovu neúnavnou energii, a proto teď nechápal, proč Grady nebojuje za své uzdravení. Ale vzhledem k napjatým vztahům mezi nimi se zřejmě odpovědi nedočká. Paula bolelo, že se tak odcizili. Nikdy ale nelitoval svého rozhodnutí dělat kariéru v oblasti kybernetické bezpečnosti, než aby se připojil k rodinnému byznysu. Zastavovat zločince uspokojovalo jeho touhu po spravedlnosti mnohem víc, než by kdy dokázala práce v přepravní společnosti.

Dveře výtahu se otevřely a Paul vešel do jasné osvětlené chodby, kterou pokračoval kolem sesterny dál. Kývl sestřím na pozdrav a šel dál až k dědečkovu soukromému pokoji.

Jak se blížil, jeho kroky zpomalovaly. Nikdo by o Paulovi nemohl tvrdit, že je bojácný, ale děsil se toho, co uvidí, až vstoupí do pokoje. Každický aspekt jeho života byl ovlivněn Gradyho ohromnou osobností a jeho současná křehkost Paula děsila. Když jeho dědeček ztratil vůli jít dál, Paul z toho byl zoufalý. Udělal by cokoli, aby přiměl Gradyho s nemocí bojovat a vrátit se k rodině.

U dveří dědova pokoje se zhluboka nadechl. Po otevřených dveřích zaslechl ženský zpěv. Byla to hezká a povznášející píseň, ale podle hlasu Paulovi nepřipadalo, že by zpívala nějaká žena z jejich rodiny. Možná je to jedna ze zdravotních sester.

Paul otevřel dveře a vešel do spoře osvětlené místnosti. Pohled, jaký se mu naskytl, ho na místě zarazil. Grady ležel v posteli nehybně a jeho našedlá pleť působila voskovým dojmem. Nebýt pípání monitoru kontrolujícího srdeční činnost, pomyslel by si, že jeho dědeček už zemřel.

U lůžka stála zády k oknu nějaká cizí žena a držela Gradyho za ruku. Přestože se tvářila něžně a přívětivě, Paula to znepokojilo. Nebyla to sestřička, jak předpokládal. Vlastně ani nevypadala jako návštěva.

Spíš jako někdo, kdo právě přišel ze zábavního parku. Nebo z šestého patra, kde se nachází psychiatrické oddělení.

Byla hezká, štíhlá, asi pětadvacetiletá. Na sobě měla róbu levandulové barvy a na hlavě blondátou paruku s copem ozdobeným umělými květinami. Úzkému obličejí s vystouplými lícními kostmi a špičatou bradou dominovaly veliké hnědé oči. Vypadala jako oživlá panenka.

Paul byl natolik překvapen, že zapomněl na formalitu. „Kdo jste?“

Žena rázem přestala zpívat, vykulila oči a strnula jako laň oslepená světlem reflektorů. Pootevřela růžové rty a překvapeně se nadechla. Než ale stačila odpovědět, Paul vypálil další otázku.

„Co děláte v pokoji mého dědečka?“

„Já...“ Upřela pohled za něj do otevřených dveří.

„Ježíši, Paule, uklidni se,“ ozval se hlas za ním. Byl to jeho mladší bratr Ethan. Jeho tichý hlas se hodil do nemocničního pokoje mnohem lépe než Paulův rozčilený řev. „Je tě slyšet až na druhém konci chodby. Ještě rozrušíš dědu.“

Paul si teď všiml, že jeho dědeček má otevřené oči a pohybuje rty, jako by jim chtěl sdělit svůj názor na celou situaci. Po mrtvici nedokázal jasně vyslovovat slova, ale bezpochyby byl teď rozrušený. Zatřepal pravou rukou. Neznámá žena těkala pohledem z Paula na Gradyho a zpět.

„Promiň, dědo.“ Paul přistoupil k lůžku a lehce stiskl starcovu studenou vysušenou ruku. Všiml si, že se mu ruka s uzlovitými klouby chvěje. „Přišel jsem se na tebe podívat. Jen mě překvapilo, že ve tvém pokoji vidím někoho cizího.“ Pohlédl na podivně ustrojenou ženu a tiše na ni zavrčel: „Nevím, kdo jste, ale tady byste být neměla.“

„Ale měla,“ řekl Ethan a došel ke svému bratrovi. Ethanův nezáměr zvedl Paulovi tlak. „Ty ji znáš?“

„Ano, to je Lia Marshová.“

„Zdravím,“ pípá sladkým hlasem.

Bylo znát, že se uklidnila, jakmile Ethan vstoupil do místnosti. Zjevně v něm spatřovala spojence. Teď obdařila Paula vítězoslavným úsměvem. Pokud si myslela, že svým šarmem zaplaší Paulovo rozčilení, pak nevěděla, s kým má tu čest. Přesto se jí ale trochu podařilo zmírnit jeho úzkost, když viděl, jak Grady upírá své vybledlé zelené oči na Liu Marshovou. Vypadal spokojeně.

„Nechápu, co tady dělá,“ prohlásil Paul a snažil se porozumět té neobvyklé situaci.

„Přišla našeho dědu rozveselit.“ Ethan konejšivě položil ruku na Gradyho rameno. „To je v pořádku,“ uklidňoval ho.

Žena stiskla Gradymu ruku. „Dneska jsem si to s tebou opravdu užila. Stavím se zase později.“ řekla.

Grady vydal nespokojený zvuk, ale ona už mířila ke dveřím. Paul ignoroval dědečkův protest a zarazil ji.

„To tedy nepřijdete,“ prohlásil.

„Chápu,“ řekla s nešťastným výrazem. Upřela pohled na Ethana a usmála se. „Uvidíme se později.“

Cestou ke dveřím šustila vyšívanou sukní a nechávala za sebou vůni květinového parfému. Paul se přistihl, že se té omamné vůně nadechl z plných plic. Jakmile odešla, atmosféra v pokoji náhle ztěžkla.

Paul by ji nejradši zavolal zpět, aby se jí zeptal, proč je takhle oblečená a co pohledává v Gradyho pokoji. Ale zajímalo ho i to, proč si na levé zápěstí nechala vytetovat konvalinku. Uvažoval, proč se jeho bratr nechal ovlivnit takovou naivkou, když bylo jasné, že to jen hraje.

To poslední Paula probralo z kouzla, které na něj uvrhla. Popadl svého bratra za paži a táhl ho ven z pokoje, aby neznepokojovali Gradyho. Na chodbě Paul zavřel dveře pokoje a rozhlédl se kolem. Lia Marshová zmizela.

„Kdo to byl?“ vyštěkl ostřejším tónem, než bylo nutné. „A co se tu sakra děje?“

Ethan si povzdechl. „Lia je moje kamarádka.“

Paul si rozčileně prohrábl vlasy. Své znepokojení se rozhodl přičítat dědečkovu zdravotnímu stavu. To dávalo smysl.

„Nikdy ses o ní nezmínil,“ pokračoval Paul. „Jak dobře ji znáš?“

„Dost dobře. Hele, hledáš problémy tam, kde žádné nejsou.“

„Zapomněl jsi, že se loni Wattsova přepravní společnost stala útokem hackerů, stejně jako různé členové naší rodiny? Takže když vidím v dědově pokoji cizí ženu, která je tam s ním sama, znepokojí mě to.“

„Věř mi, že Lia nemá s ničím z toho nic společného,“ ujistil ho Ethan. „Je moc hodná a chce jen pomáhat. Děda měl depresi. Mysleli jsme, že návštěva mu může zvednout náladu.“

Ethan postupně přebíral funkci ředitele ve Wattsově přepravní společnosti, aby nahradil jejich otce, který příští rok plánoval odejít do penze. Proč jeho bratr nebere vážně hrozbu kybernetických útoků?

„Ale byla oblečená jako... jako...“ Obvykle se mu nestávalo, že by nenacházel slova, ale teď byl vyveden z míry.

„Princezna?“ zkusil mu pomoci Ethan. „Konkrétně Locika, která spouštěla své vlasy z věže.“

„Dobře, ale na otázku jsi mi neodpověděl. Odkud ji znáš? Co o ní víš?“ vyštěkl nasupeně. Když se Paul s někým seznámil, měl tendence se k dotyčnému chovat jako u výslechu.

„Můžeš aspoň na dvě vteřiny přestat uvažovat jako policajt?“ postěžoval si Ethan.

Paul se naježil. Dědeček nebyl jediný, kdo nepodporoval jeho rozhodnutí po vysoké škole se přidat k charlesterskému policejnímu sboru a několik let poté rozjet byznys v oblasti kybernetické bezpečnosti.

„O co jí jde?“

„O nic. Je přesně taková, jak vypadá.“

Paul si odfrkl. Nějaká fanatička? „Co dalšího o ní víš?“

„Je moc hodná a je vynikající posluchačka.“

„Vynikající posluchačka,“ zopakoval Paul a pomyslel si, že Lia Marshová nejspíš Ethana využívá.

„Předpokládám, žeš jí pověděl všechno o Gradym a naší rodině.“

„Nic z toho není žádným tajemstvím.“

„Přivedl jsi cizí osobu, o které nevíš skoro nic, k našemu umírajícímu dědovi.“ Paul se ani nesnažil mírnit svoje rozčilení. „Co sis myslel?“

„Myslel jsem, že Grady bude mít radost, když ho navštíví milá a pečující žena, která navíc krásně zpívá.“ Ethan se na něj smutně zadíval. „Proč tě vždycky napadají ty nejhorší možné scénáře?“

Paul upřel zrak na bratra. Ethan se choval, jako by jeho vysvětlení dávalo dokonalý smysl. Paul ale logicky excentrickou Liu Marshovou podezíral.

„Byla divně oblečená. Prostě nechápu...“

Ethan pokrčil rameny. „Tohle dělá.“

„Živí se tím?“

„Jistěže ne,“ opáčil Ethan se spokojeným výrazem. „Obléká se tak a navštěvuje nemocné děti. Zbožňují ji.“

Paul zanačoval. Vlastně od ní bylo hezké, že tohle dělá.

„Jak jste se poznali?“

Ethan se zamračil. „Jsem její klient.“

„Jaký druh klienta?“

„Na tom nezáleží. Lia je fajn a ty máš potíže s důvěrou.“

Zavládlo tíživé mlčení. Paul nesnášel spory se svým bratrem, ale nevěděl, jak by to měl napravit. Byl jen o necelý rok starší než Ethan a přestože měli odlišné zájmy, od malička si byli velmi blízcí. Paula

fascinovaly technologie. Dokázal strávit hodiny o samotě a proměňovat jednotlivé elektrické komponenty v užitečná zařízení, zatímco Ethan byl společenštější a rád sportoval.

Oba měli vynikající výsledky jak na střední škole, tak na univerzitě. Nikdy spolu o nic nesoupeřili, ale když se Paul rozhodl, že se nepřipojí k rodinnému byznysu, začalo i mezi oběma sourozenci panovat vzrůstající napětí.

„Měl bys mi říct, o co tu jde. Moc dobře víš, že budu pátrat a zjistím, kdo je ta Lia Marshová.“

Lia Marshová ostře vydechla, když opustila nemocniční pokoj a rozběhla se prázdnou chodbou. Srdce jí divoce bušilo a měla vlhké dlaně. Ethan jí nijak nevysvětlil podezíravé chování svého bratra a ona nebyla připravená na Paulovo nepřátelství ani na to, jak jeho rozčilení zvyšovalo jeho už tak velké charisma. Celá ta událost na ni zapůsobila, jako by někdo poškrábal její milovaný karavan Misty.

Lia vítala všechny radosti života a negativní věci zaháněla prostřednictvím meditace, práce s krystaly a aromaterapií. Tytéž spirituální léčebné nástroje používala i na své klienty při masážích. Ne všichni byli zastánci new age praktik, ale někteří ji svým zájmem překvapovali. Například si nemyslela, že byznysmen jako Ethan Watts by byl ochoten otevřít svou mysl spirituálním praktikám.

Paula Watts evidentně dospěl k unáhleným závěrům, když ji uviděl v pokoji svého dědečka. To znepokojivé setkání rozvířilo její emoce. Odjakživa se snažila vyhýbat konfliktům, přesto musela uznat, že se jí Paul líbí.

Lia kráčela dál chodbou osvětlenou ostrým světlem zářivek a pohledem klouzala po šedých stěnách, tu a tam ozdobených obrazem krajinky. Cítila dezinfekci. Nejraději by otevřela okna a vpustila dovnitř

sluneční svit, zpěv ptáků a vánek přinášející vůni čerstvě posekané trávy. Namísto toho se ale vydala za nemocnými dětmi, aby je trochu rozptýlila.

Zamířila po schodech dolů do třetího patra, kde se nacházelo dětské oddělení. Od té doby, co se před pár měsíci přihlásila jako dobrovolnice, tu byla častým hostem a personál už byl zvyklý na její kostýmy. Byli vděční za cokoli, co povzbuzovalo jejich pacienty, a poskytlo jim chvilku oddechu mezi nekonečnými vyšetřeními a léčbou. Po nějakém čase stráveném s dětmi se s nimi Lia rozloučila.

Sjela výtahem dolů a vystoupila. Reakce lidí ve výtahu na svůj kostým ani nevnímala. Po chvíli vyšla do odpoledního slunce. Zhluboka se nadechla a přála si pustit z hlavy myšlenky na Paula Wattse.

Autonehoda ji dočasně připravila o její auto, a tak byla nucena se nastěhovat do malého pronajatého bytu na King Street, než si našetří na nový vůz. Její dočasné bydliště se nacházelo asi dvacet minut chůze od nemocnice a cesta vedla historickým centrem Charlestonu. Vychutnávala si atmosféru staré zástavby. Slunce příjemně hrálo.

Lia byla zahloubaná ve svých myšlenkách, a tak si skoro ani nevšimla muže opřené o SUV zaparkované před jejím bytem. Zaznamenala ho, až když se odlepil od auta a zastoupil jí cestu. Tep se jí zrychlil. Lia cestovala sama po celé zemi už od svých osmnácti, takže měla dobrý instinkt na cizí lidi. Až na to, že tohle byl někdo, s kým už se setkala.

Paul Watts měl zelené oči, které jí připomínaly klidný borovicový les. Skepticismus, který z něj čísel, ji varoval, aby byla obezřetná. Přesto ale v jeho blízkosti pociťovala stejnou chemii jako v nemocničním pokoji.

Ani v nejmenším nebyl její typ. Byl příliš neústupný. Příliš uzemněný. Nelítostný. Rezolutní. Možná právě to ji na něm přitahovalo.

„Bylo těžké vás najít,“ prohlásil Paul.

Od Ethana věděla, že Paul je bývalý policajt, který teď vede vlastní byznys v oblasti kybernetické bezpečnosti. Naskočila jí husí kůže, když si uvědomila, že po ní pátral.

„A teď jste tady,“ opáčila. Nelíbilo se jí, že ji zastihl na cestě domů.

Nebyla zvyklá, že by ji někdo sledoval. Pro většinu svých klientů představovala jen pár masírujících rukou a uklidňující hlas. Děti v nemocnici v ní zase spatřovaly svou oblíbenou princeznu z pohádky. Byla vděčná za svou anonymitu.

„S Gradym je všechno v pořádku?“

„Vede se mu dobře.“ Paul semkl rty a v jeho rysech se mihl náznak bolesti. „Nebo aspoň ne hůř.“

„Neznala jsem ho před mrtvicí, ale Ethan říkal, že byl silný a nezlomný. Mohl by se z toho dostat.“

„Mohl by,“ připustil Paul. „Jenže to vypadá, že to vzdává.“

„Ethan se zmínil, že v posledních dnech se chtěl setkat se svou ztracenou vnučkou,“ řekla Lia. „Možná kdybyste ji vyhledal...“

„Podívejte,“ vyštěkl Paul. „Nevím, k čemu se chystáte, ale držte se dál od mého dědečka.“

„K ničemu se nechystám,“ trvala na svém Lia. Vytáhla z batohu klíče a zamířila k přednímu vchodu do budovy. „Chci jenom pomáhat.“

„On vaši pomoc nepotřebuje.“

„Jistě. Dobře.“ Aspoň že ji nevaroval, aby se nezkoušela spojit s Ethanem. „To je všechno?“

Odemkla dveře a chystala se uniknout do domu, jenže Paul znovu promluvil. „Nejste aspoň trochu zvědavá, jak jsem vás našel?“ zeptal se domýšlivě. Vzhledem k její minimální elektronické stopě ho nejspíš naplňovalo hrdost, že ji tak rychle vypátral. Bezpochyby se chtěl vychloubat svými schopnostmi.

Lia se s divoce bušícím srdcem zarazila mezi

dveřmi a úkosem na něj pohlédla. Paul sice disponoval přehnanou sebejistotou, ale ona má také svoje zbraně. Bude muset tu jeho namyšlenost přebít flirtováním.

Dráždit Paula jí připadalo stejné jako vstoupit do lví klece, ale když jí zcela věnoval pozornost, byl to omamný pocit.

Otočila se k němu a vykouzčila radostný úsměv. Všechno, co se dozvěděla od Ethana, jí napovědělo, že Paul se řídí logikou a ne pocity. Přinutit experta na kybernetickou bezpečnost, aby se zabýval svými pocity, byla pro ni opravdová výzva. „Jsem zajímavější, než byste čekal.“

DRUHÁ KAPITOLA

Paulovi připadalo, že se celá ulice rozplynula, když přemýšlel, co Lie odpovědět. Netvářila se prvoplánově eroticky, ale nijak to nezmenšovalo jeho touhu. Zaklesl si ruce za zády, aby odolal touze sevřít ji v náručí a políbit na krk, aby se znovu nadechl té její příjemné vůně. Bylo to frustrující. Ta žena představovala problém. Ve více ohledech, než dokázal spočítat.

O co jí jde? Zjevně o peníze.

Vzhledem k tomu, že se rozhodla žít v jedné z nejdražších částí Charlestonu, zjevně má i drahý vkus. Po setkání s Ethanem se na něj evidentně zaměřila a využila jejich nemocného dědečka, aby se mu vlichotila do přízně. Plánovala snad přimět Ethana, aby splatil její dluh nebo aby investoval do nějakého jejího podnikání?

„Ophelia Marshová, narozena prvního března –“ začal odříkávat, aby ji znervóznil.

„To je zajímavé,“ přerušila ho. „Málem jsem měla narozeniny devětadvacátého února. Moje máma začala rodit osmadvacátého večer a všichni si mysleli, že porodí druhý den, což ten rok bylo devětadvacátého února. Ale já jsem nechtěla mít narozeniny každé čtyři roky. No, kdo by taky chtěl?“

Z jejího překotného proslovu sršela energie a humor, což ho znechutilo ještě víc. „Narozena prvního března v Occidentalu v Kalifornii...“ pokračoval.

„Ryba.“